

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžo/62/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012200968
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1012200968.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD a JUDr. Júlie Horskej, v právnej veci žalobcu: T. T. P., nar. XX. júna XXXX, bytom v C. č. XX, právne zastúpený: JUDr. Ondrejom Lučivjanským, advokátom so sídlom v Košiciach, Murgašova č. 3, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 2, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 23. marca 2012, Č. p.: SLV-PS-PK-16/2012, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. februára 2014, č. k. 2S/181/2012-65, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. februára 2014, č. k. 2S/181/2012-65, v časti výroku o náhrade trov konania takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. februára 2014, č. k. 2S/181/2012-65, p o t v r d z u j e .

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 90,04 eur na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Ondreja Lučivjanského, so sídlom v Košiciach, Murgašova č. 3, do 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len krajský súd alebo súd prvého stupňa) napadnutým rozsudkom v súlade s § 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP) zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného zo dňa 23. marca 2012, Č. p.: SLV-PS-PK-16/2012 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) ako aj Disciplinárny rozkaz č. 6 zo dňa 13. decembra 2011 vydaný riaditeľom Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Prešov úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. O náhrade trov konania krajský súd rozhodol tak, že účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že žalobcovi služobne zaradenému v stálej

štátnej službe vo funkcii riaditeľ Oddelenia cudzineckej polície PZ Košice RHCP Prešov ÚHCP P PZ bolo Disciplinárnym rozkazom č. 6 zo dňa 13. decembra 2011 uložené podľa ust. § 53 ods. 1 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) disciplinárne opatrenie - písomné pokarhanie.

Z obsahu vyššie uvedeného disciplinárneho rozkazu mal krajský súd preukázané, že dňa 15. novembra 2011 sa riaditeľ Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Prešov dozvedel o tom, že plán služieb na Oddelení cudzineckej polície PZ Košice bol spracovaný len do 16. novembra 2011 a nie do konca mesiaca november 2011. Zároveň bolo konštatované, že policajtom Oddelenia cudzineckej polície PZ Košice nebola daná možnosť oboznámenia sa s plánom služieb do konca kalendárneho mesiaca, nakoľko aj podľa vyjadrenia žalobcu, tento dňa 15. novembra 2011 o 15:30 hod. zaslal skicu plánu služieb do konca mesiaca november na zapracovanie, pričom plán služieb je platný a záväzný pre policajtov až po schválení riaditeľom. Z toho dôvodu, mal teda byť plán služieb do konca mesiaca november 2011 spracovaný najneskôr do 13. novembra 2011.

Na základe včas podaného odvolania žalobcom proti disciplinárnemu opatreniu - písomnému pokarhaniu, žalovaný správny orgán rozhodnutím zo dňa 23. marca 2012, Č. p.: SLV-PS-PK-16/2012 podľa ust. § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. podané odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Krajský súd po preskúmaní predmetnej veci dospel k záveru, že výrok prvostupňového rozhodnutia nespĺňa základné náležitosti, nakoľko nie je z neho dostatočne zrejmé, akú konkrétnu povinnosť žalobca porušil, teda aké konkrétne konanie, či opomenutie predstavuje delikt, za ktorý bol žalobca potrestaný. S poukazom na ust. § 65 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. uviedol, že základný čas služby v týždni sa rozvrhuje na jednotlivé zmeny spravidla na obdobie jedného mesiaca, pričom samotný pojem „spravidla“ znamená, že ide o poriadkový, resp. odporúčací charakter, a teda nejde o rigidne stanovený termín (lehotu), odchýlenie od ktorej by malo za následok porušenie zákonnej povinnosti. Krajský súd v tejto súvislosti zastal názor, že základný čas služby v týždni môže byť rozvrhnutý na zmeny aj na iné obdobie ako je jeden mesiac, avšak za predpokladu, že s touto zmenou rozvrhnutia času služby bol dotknutý policajt oboznámený najneskôr tri dni pred nástupom do služby.

Ďalej krajský súd poukázal na to, že tak z preskúmaného rozhodnutia žalovaného ako aj prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu nevyplýva, či sa žalobca disciplinárne previnil tým, že základný čas služby v týždni nerozvrhol na jednotlivé zmeny na obdobie jedného mesiaca (v tomto prípade až do konca mesiaca november), alebo sa previnil tým, že uvedený rozvrh neurobil v takom čase, aby bol dotknutým policajtom daný na oboznámenie najneskôr tri dni pred nástupom do služby.

Záverom krajský súd skonštatoval, že obe správne rozhodnutia nie sú v súlade s ust. § 241 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., nakoľko z nich dostatočne nevyplýva, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval a najmä z nich nijako nevyplýva, ako správne orgány prihliadali pri rozhodovaní o uložení disciplinárneho opatrenia na povahu protiprávneho konania, na okolnosti, za ktorých bolo spáchané, jeho následky, mieru zavinenia a na doterajší postoj žalobcu k plneniu svojich služobných povinností.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, krajský súd pre nepreskúmateľnosť oboch správnych rozhodnutí postupom podľa ust. § 250j ods. 2 písm. d/ OSP tieto zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa ust. § 250k ods. 1 OSP a žalobcovi (pre čiastočný úspech v konaní vzhľadom na žalobné dôvody) nepriznal právo na náhradu trov s prihliadnutím na to, že žalobca je zo zákona oslobodený od súdnych poplatkov a trovy právneho zastúpenia neboli vyčíslené napriek tomu, že súd právneho zástupcu na ich vyčíslenie vyzval.

II.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný v zákonné lhůtě odvolání. Žádal, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobu zamietne.

Žalovaný v podanom odvolaní predovšetkým namietal nesprávne právne posúdenie veci zo strany krajského súdu (ust. § 205 ods. 2 písm. f/ OSP). S poukazom na judikatúru súdov (II. ÚS 127/07, 6Sžo/84/2007, 6Sžo/98/2008, 1Sžo/33/2008, 2Sžo/5/2009, 8Sžo/547/2009) zastával názor, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné tak hmotnoprávne, ako aj procesné predpisy.

Ďalej uviedol, že posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prisahy, alebo služobnej povinnosti je predmetom správneho uváženia žalovaného a súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu „porušenie služobnej prisahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom“, nakoľko by tým vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží (1Sžo/33/2008, 3Sžo/15/2011, resp. 3Sžo/21/2011).

Žalovaný zotrval na svojom stanovisku, že žalobca tým, že základný čas služby v týždni nerozvrhol na jednotlivé zmeny na obdobie jedného mesiaca (november), porušil ust. § 65 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z., čím sa dopustil porušenia povinnosti uvedenej v ust. § 48 ods. 3 písm. a/ menovaného zákona, plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený. Konanie žalobcu označil za rozporné s obsahom služobnej prisahy, ktorú žalobca zložil pri vzniku služobného pomeru príslušníka PZ, a ktorou sa zaviazal, že sa bude riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi.

V súvislosti s odvolacím konaním, žalovaný uviedol, že toto je vybudované na tzv. apelačnom princípe a druhostupňový orgán je zásadne oprávnený rozhodnúť vo veci, nie je viazaný závermi prvostupňového orgánu, pričom samostatne hodnotí vec zo skutkovej a právnej stránky. Rozhodnutím odvolacieho orgánu môže byť teda rozhodnuté aj v neprospech účastníka, alebo aj nad rámec návrhov, avšak v rámci odvolacieho konania nemožno rozhodovať o tej veci, ktorá nebola predmetom rozhodovania na úrovni prvostupňového orgánu. Následne s odkazom na ust. § 241 ods. 3 žalovaný zastáva názor, že v napadnutom rozhodnutí sa vysporiadal so všetkými pre danú vec podstatnými námietkami, ktoré žalobca uvádzal, pričom následne vo svetle rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05 a I. ÚS 141/09) má za to, že v napadnutom rozhodnutí nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam bez toho, aby bolo porušené právo účastníka na spravodlivé súdne konanie.

Záverom žalovaný zotrval na tom, že žalobca svojím konaním porušil ust. § 65 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z., keď ešte dňa 15. novembra 2011 policajtom OCP PZ nebola daná možnosť oboznámenia sa s plánom služieb do konca kalendárneho mesiaca november 2011, pričom so zmenou rozvrhnutia základného času služby v týždni musí byť policajt oboznámený najneskôr tri dni pred nástupom do služby. Z uvedeného vyplýva, že plán služieb dokonca mesiaca november mal byť spracovaný najneskôr do 13. novembra 2011.

Pri rozhodovaní o tom, ktoré z disciplinárnych opatrení uloží a v akom rozsahu, žalovaný vychádzal z porušenia už vyššie uvedených ust. § 48 ods. 3 písm. a/ a § 65 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. Zároveň prihliadol na kritéria plynúce z ust. § 56 ods. 2 menovaného zákona a až na základe ich komplexného zhodnotenia uložil žalobcovi jedno z disciplinárnych opatrení tak, aby zo strany žalobcu došlo k jeho náprave v tom zmysle, aby si v budúcnosti riadne plnil služobné povinnosti a výchovne pôsobil aj na ostatných príslušníkov PZ služobne zaradených v rámci služobného úradu.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, považuje žalovaný uložené disciplinárne opatrenie vo forme písomného pokarhania za dôvodné, pričom v zákonných medziach bolo vydané tak prvostupňové rozhodnutie, ako aj na základe podaného odvolania žalobcu napadnuté rozhodnutie, pričom obe spĺňajú zákonné požiadavky plynúce z ust. § 241 zákona č. 73/1998 Z. z.

III.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu čo do prvej výrokovej časti ako vecne správny potvrdiť. Bol toho názoru, že z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že žaloba bolo podaná dôvodne. Navrhol, aby odvolací súd po preskúmaní napadnutý rozsudok krajského súdu v časti výroku rozhodnutia vo veci samej ako vecne a právne správny potvrdil.

Proti rozsudku krajského súdu v časti výroku o náhrade trov konania podal žalobca odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu v časti o nepriznaní náhrady trov konania zmenil tak, že uloží žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy prvostupňového konania vo výške 474,95 eur a (predbežné) trovy odvolacieho konania vo výške 90,05 eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Vyjadril nesúhlas s tvrdením krajského súdu, že žalobca vzhľadom na žalobné dôvody v predmetnom konaní dosiahol iba čiastočný úspech. S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8Sžo/215/2010 zo dňa 22. júna 2011, a vo svetle z neho plynúcich záverov, že úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) s výrokom rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo má za to, že v danom prípade v podanej žalobe žiadal krajský súd o zrušenie napadnutého rozhodnutia, a keďže vzhľadom na výrok rozhodnutia krajského súdu, ktorým tento zrušil obe napadnuté rozhodnutia a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, zastáva názor, že podanej žalobe bolo zo strany krajského súdu v plnom rozsahu vyhovené. Zároveň namietol, že krajský súd v rozhodnutí bližšie nešpecifikoval, v čom mal konkrétne spočívať žalobcom dosiahnutý iba čiastočný úspech.

Rovnako žalobca vyjadril nesúhlas s tvrdením krajského súdu, že trovy právneho zastúpenia neboli i napriek výzve vyčíslené, nakoľko žalobca na vyčíslenie trov konania vyzvaný nebol.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach odvolania ako aj žalobcu (§ 246c ods. 1 prvá veta OSP a § 212 ods. 1 OSP), odvolania prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Za nedôvodné považoval odvolací súd aj odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvého stupňa v časti výroku o náhrade trov konania.

Najvyšší súd z administratívneho spisu žalovaného, súčasťou ktorého bol aj administratívny spis prvostupňového správneho orgánu zistil, že napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a súčasne potvrdil Disciplinárny rozkaz č. 6 zo dňa 13. decembra 2011, ktorým bolo žalobcovi uložené disciplinárne opatrenie - písomné pokarhanie z dôvodu, že plán služieb na Oddelení cudzineckej polície PZ Košice bol žalobcom spracovaný len do 16. novembra 2011 a nie do konca mesiaca november 2011, čím teda žalobca porušil ustanovenie § 65 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z., z ktorého vyplýva, že základný čas služby v týždni sa rozvrhuje na jednotlivé zmeny spravidla na obdobie jedného mesiaca, pričom so zmenou rozvrhnutia základného času služby v týždni musí byť policajt oboznámený najneskôr tri dni pred nástupom do služby.

Podľa Čl. 142 ods. 1 veta za bodkočiarkou, Ústavy Slovenskej republiky, súdy preskúmajú aj

zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa Čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa § 244 ods. 1 - 3 OSP, v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

(2) V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len "rozhodnutie správneho orgánu").

(3) Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 245 ods. 2 OSP, pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzi a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Podľa § 247 ods. 1 OSP, podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250i ods. 1 - 3 OSP, pri preskúmaní zákonosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

(2) Ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

(3) Pri preskúmaní zákonosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 241 ods. 1 - 4 zákona č. 73/1998 Z. z., rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo dorúčením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom.

(2) Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovení právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté. Ak sa v rozhodnutí ukladá povinnosť na plnenie, ustanoví sa pre ňu rozsah plnenia a lehota.

(3) V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

(4) Poučenie o odvolaní obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné alebo či sa možno proti nemu odvolať, v akej lehote a u ktorého oprávneného orgánu.

Podľa § 48 ods. 3 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z. z., policajt je povinný

a) plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený;

Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., disciplinárnym previnením je zavinené porušenie povinností policajta, pokiaľ nie je trestným činom alebo priestupkom.

Podľa § 53 ods. 1 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z. z., disciplinárnym opatrením je

a) písomné pokarhanie;

Podľa § 65 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z., základný čas služby v týždni sa rozvrhuje na jednotlivé zmeny spravidla na obdobie jedného mesiaca. So zmenou rozvrhnutia základného času služby v týždni musí byť policajt oboznámený najneskôr tri dni pred nástupom do služby. Ak to povaha štátnej služby vyžaduje, môže nadriadený výnimočne určiť nástup takej služby aj v čase kratšom ako tri dni pred nástupom zmeny.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V súvislosti s podaným odvolaním žalovaného, odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 OSP dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozhodnutia, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozhodnutia. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalovaného uvedeným v odvolaní dopĺňa nasledovné:

V rozhodnutiach trestného charakteru, medzi ktoré nepochybne patrí i v tomto konaní preskúmaný Disciplinárny rozkaz č. 6 zo dňa 13. decembra 2011 o uložení disciplinárneho opatrenia - písomného pokarhania vydaný riaditeľom Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Prešov úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru v spojení s druhostupňovým rozhodnutím zo dňa 23. marca 2012 Č. p.: SLV-PS-PK-16/2012, je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt (žalobca) postihnutý. To je možné zaručiť iba riadnou konkretizáciou všetkých podstatných skutočností obsahujúcich popis skutku s uvedeným miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným.

Krajský súd preto správne postupoval, keď podrobil prieskumu aj výrokovú časť prvostupňového správneho rozhodnutia a súčasne dospel k záveru o nezrozumiteľnosti jeho výrokovej časti.

Z výroku Disciplinárneho rozkazu č. 6 zo dňa 13. decembra 2011 vôbec nie je jasné, za aký skutok s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania (ako aj prípadne iných skutočností potrebných k tomu, aby nemohol byť skutok zamenený z iným), malo byť žalobcovi uložené disciplinárne previnenie - písomné pokarhanie. Rovnako z výrokovej časti nevyplýva, aké konkrétne ustanovenie právneho predpisu žalobca porušil.

Pre doplnenie a následné potvrdenie správnosti rozhodnutia krajského súdu, odvolací súd vychádzajúc predovšetkým z článku 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8 (ďalej len „Dohovor“), z Odporúčania Výboru ministrov č. R (91) 1 pre členské štáty o správnych sankciách schváleného Výborom ministrov dňa 13. februára 1991 na 452. zasadnutí zástupcov ministrov (ďalej len „Odporúčanie o správnych sankciách“) ako aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976) považuje za potrebné uviesť, že trestanie za správne delikty (medzi ktoré patria aj správne disciplinárne delikty) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy.

Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na to, že potreba úplnej špecifikácie správneho deliktu (z hľadiska vecného, časového a miestneho) plne korešponduje i s medzinárodným záväzkom Slovenskej republiky. Je potrebné pripomenúť, že i na rozhodovanie o správnych deliktach dopadajú požiadavky čl. 6 ods. 1 Dohovoru, keďže v predmetnom článku uvádza „akékoľvek trestné obvinenie“, a teda je potrebné poskytnúť záruku tomu, kto je obvinený v trestnom konaní, ako aj v správnom konaní, pre podozrenie zo spáchania správneho deliktu. Takto vykladá dohovor stabilne i judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad rozsudok vo veci Öztürk proti SRN zo dňa 21. februára 1984, alebo rozsudok vo veci Lauko proti Slovenskej republike zo dňa 2. septembra 1998) a rovnako judikoval Ústavný súd Slovenskej republiky (napríklad nález vo veci sp. zn. III. ÚS 231/2010-38 zo dňa 25. augusta 2010).

Je preto nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívnoprávna zodpovednosť, čo napokon vyplýva aj zo zásady č. 6 Odporúčania o správnych sankciách, podľa ktorej je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle Rezolúcie (77) 31 o ochrane jednotlivca vo vzťahu k aktom správnych orgánov prijatej Výborom ministrov dňa 28. septembra 1977 na 275. zasadnutí zástupcov ministrov aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní. Nemožno pritom opomenúť, že hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd a správnymi deliktami, za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzeno-právnymi princípmi.

Odporúčanie o správnych sankciách, odporúča vládam členských štátov, aby sa v svojom práve aj praxi riadili zásadami, ktoré vyplývajú z tohto Odporúčania, a z ktorého taktiež (podľa názoru odvolacieho súdu) vyplýva, že pri ukladaní administratívnych sankcií platia analogicky základné podmienky ukladania sankcií trestných s tým, že správny postih protiprávneho chovania možno uplatniť len v primeranej lehote a že každé konanie smerujúce k správne potrestaniu musí byť uzatvorené konečným rozhodnutím. Povinnosť dokazovania spočíva na správnom orgáne. Správny akt, ktorým je ukladaná sankcia, musí byť vždy preskúmateľný z hľadiska zákonnosti nezávislým a nestranným súdom. Predmetné Odporúčanie o správnych sankciách sa vzťahuje jednak na pokuty alebo iné opatrenia trestnej povahy bez ohľadu na to, či majú peňažnú alebo inú povahu.

Záverom ešte odvolací súd považuje za potrebné dodať, že identifikácia skutku neslúži iba k vedomosti páchateľa o tom, čoho sa mal dopustiť a za aké konanie je sankcionovaný. Je potrebné vychádzať z významu výrokovej časti rozhodnutia, ktorá je schopná zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok, obsahujúci konkrétny popis skutku, je nezastupiteľnou časťou rozhodnutia, nakoľko iba z neho je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenie, či sankcia bola uložená. Zároveň, iba porovnaním výroku je možné posúdiť a vyhodnotiť prípadnú prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Nakoniec, iba výrok rozhodnutia môže byť vynútený v rámci

správnej exekúcie smerujúcej k vynútenému splneniu povinnosti uloženej v rozhodnutí správneho orgánu.

Ďalej odvolací súd považuje za potrebné prisvedčiť argumentácii krajského súdu, že z prvostupňového rozhodnutia nevyplýva, či sa žalobca disciplinárne previnil tým, že základný čas služby v týždni nerozvrhol na jednotlivé zmeny na obdobie jedného mesiaca (v tomto prípade až do konca mesiaca november), alebo sa previnil tým, že uvedený rozvrh neurobil v takom čase, aby bol dotknutým policajtom daný na oboznámenie najneskôr tri dni pred nástupom do služby.

Uvedené pochybenie sa nepodarilo odstrániť ani odvolaciemu správne mu orgánu a súčasne vzhľadom na to, že žalovaný správny orgán uvedené pochybenia prehliadol, resp. im nevenoval dostatočnú pozornosť a postupom podľa ust. § 243 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. zamietol odvolanie žalobcu a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil, abstrahoval na seba uvedené vady, čím aj tento procesne pochybil.

Rovnako sa odvolaciemu súdu javí ako rozporuplné konštatovanie žalovaného, že „prvostupňový správny orgán vyhodnotil všetky námietky odvolateľa (žalobcu; pozn. odvolacieho súdu) ako neopodstatnené, čo deklaroval aj v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.“ Prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí totiž neuviedol ani aspoň stručný opis všetkých žalobcom prednesených námietok, iba pristúpil k strohému konštatovaniu ich nedôvodnosti, bez toho, aby neopodstatnenosť týchto námietok riadnym spôsobom v dotknutom rozhodnutí odôvodnil. Preto nie je odvolaciemu súdu zrejmé, ako žalovaný dospel k záveru o vyhodnotení všetkých námietok zo strany prvostupňového správneho orgánu, keď ich tento prvostupňový správny orgán sám v rozhodnutí neuviedol.

K námietke žalovaného, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmavať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesné predpisy, ako aj k námietke, že posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prisahy, alebo služobnej povinnosti je predmetom správneho uváženia žalovaného a súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu, odvolací súd má na to, že v danom prípade došlo práve k porušeniu procesného predpisu, konkrétne ust. § 241 zákona č. 73/1998 Z. z. ustanovujúceho náležitosti rozhodnutia. V tejto súvislosti si odvolací súd dáva do pozornosti rozsudok zo dňa 20. júna 2012, č. k. 6Sžo/30/2011, z ktorého vyplýva, cit.: „pokiaľ aj zákonodarca výslovne v právnej norme neuvádza, že súčasťou výroku o uloženie disciplinárneho opatrenia je uvedenie skutku, na základe ktorého sa účastníkovi disciplinárne opatrenie ukladá, je povinnosťou správneho orgánu uviesť skutok, ktorým sa účastník dopustil disciplinárneho previnenia, za ktorý sa mu ukladá disciplinárne opatrenie. Takáto povinnosť správne mu orgánu vyplýva z obsahu uvedenej právnej normy, keď zákonodarca v nej uvádza, že výrok obsahuje rozhodnutie o veci. V disciplinárnom konaní predmetom konania je posudzovanie disciplinárneho previnenia účastníka, ktorý sa ho dopustil na základe konania resp. nečinnosťou a v prípade preukázania, že účastník sa dopustil disciplinárneho previnenia skutkom kladeným mu za vinu, správny orgán mu za takéto previnenie ukladá disciplinárne opatrenie, ktorá skutočnosť sa musí premietnuť aj do výroku rozhodnutia, ktorým správny orgán rozhoduje o veci samej, a preto nie je možné považovať za súladné so zákonom, ak správny orgán vo výroku rozhodnutia, ktorým rozhoduje v disciplinárnom konaní, uvedie len, že účastníkovi konania ukladá disciplinárne opatrenie, pričom z takéhoto výroku nie je zrejmý skutok, ktorým sa účastník dopustil disciplinárneho previnenia, za ktorý sa mu disciplinárne opatrenie ukladá. Konanie o disciplinárnom previnení a ukladanie sankcie zaň, vychádza zo zásad trestnoprávnej úpravy, v zmysle ktorej bez ohľadu na to, či ide o trestnú zodpovednosť podľa trestného práva, administratívne trestanie alebo disciplinárne trestanie, obvinený z porušenia právnej povinnosti má vždy právo vedieť, za ktorý skutok sa mu sankcia za porušenie právnej povinnosti ukladá, a preto vo výroku rozhodnutia, ktorým sa mu ukladá sankcia za porušenie právnej povinnosti, by mal byť skutok uvedený určitým spôsobom tak, aby nemohol byť zameniteľný s iným skutkom. Neuvedenie skutku vo výroku rozhodnutia treba považovať za formálny nedostatok rozhodnutia správneho orgánu.“

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu vo veci samej ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a s § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

V súvislosti s podaným odvolaním žalobcu v časti o nepriznaní náhrady trov konania, odvolací súd považuje odvolanie žalobcu za nedôvodné. S konštatovaním krajského súdu, že žalobca v predmetnom konaní dosiahol iba čiastočný úspech sa odvolací súd nestotožňuje, nakoľko na základe podanej žaloby žalobca dosiahol zrušenie a vrátenie veci žalovanému správnomu orgánu. V tomto smere sa odvolací súd stotožňuje so závermi uznesenia najvyššieho súdu zo dňa 22. júna 2011, č. k. 8Sžo/215/2010, na ktoré sa v podanom odvolaní odvoláva žalobca a rovnako zastáva názor, že úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t. j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Účastník, ktorý mal plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Rovnaký záver prijal najvyšší súd aj v uznesení zo dňa 16. decembra 2014, č. k. 5Sžo/25/2014.

Vzhľadom na skutočnosť, že právny zástupca žalobcu v súlade s ust. § 151 ods. 2 OSP nevyčísľil trovy právneho zastúpenia v konaní pred krajským súdom, nevzniklo mu právo na ich náhradu. Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu v časti o nepriznaní náhrady trov konania preto nevyhovel a rozhodnutie krajského súdu v žalobcom napadnutej časti potvrdil podľa ust. § 219 OSP.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 250k ods. 1 veta prvá OSP v spojení s ust. § 246c veta prvá OSP a s ust. § 224 ods. 1 a s § 142 ods. 1 OSP. Úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania, ktoré spočívajú v trovách právneho zastúpenia žalobcu advokátom a pozostávajú z jedného úkonu právnej služby za podané odvolanie zo dňa 16. apríla 2014 podľa § 13a ods. 2 písm. b/ v spojení s § 11 ods. 4 veta prvá Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Za jeden úkon právnej služby prináleží právnomu zástupcovi žalobcu 67,- eur s režijným paušálom 8,04 eur a s 20% DPH, spolu v sume 90,04 eur.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.